Тяжко дихати... В голові нема
Ані одної думи ясної...
Навкруги, куди б не поглянув, тьма
Я блукаю сам... Ти не йдеш з ума;
Мру без тебе я, зорі красної!

Я конав, ридав; глух за гуком гук;
Я шукав, молив душі рідної;
Так нема її... Я упав від мук;
Захитався стяг в слабім стиску рук
Серед темряви непрохідної.

Сумно; радоньки не знайду ніяк...
Доки ж доля та буде мариться?
Проти власних мрій я лихий бояк...
Доки ж вештатись мертвяком і як,
Доки сонечко буде хмариться?

Вічно терпіти... Та всьому є край;
Бо хоча б яка мета малася...
Не дігнати літ, як пташиних зграй;
Не вернуть надій, хоч кладись — вмирай...
Нитка прядена увірвалася.

Небагацько ждав від людей собі,
Але й те мале не справдилося...
Легше б згинути враз було в борбі,
Аніж тратити день за днем в журбі...
Де завзяття те, де поділося?

Не мені цвіли запашні квітки,
Мій садок проріс скрізь бугилою...
Нічий милий зір не запав утямки,

Не простяг ніхто за весь вік руки...
В самоті стою над могилою.

Не судіть мене, не ганьбіть мене...
Де людина та загартована,
Що поборе вмить все гірке, сумне
Або каменем без жалю шпурне,
Чужим стогоном роздратована?

Тяжко дихати... В голові нема
Ані одної думки ясної...
Навкруги, куди б не поглянув, тьма...
Я блукаю сам.... Ти не йдеш з ума;
Мру без тебе я, зорі красної!